

Заходить сусідка, каже: в селі так багато чужих...
Скільки живу – не бачила... й усім так хочеться жить.
Це скоро закінчиться, знаєш? Немає вже чим тужить...

На варту заходить повня. Шепчу до хмари: сховай.
Од мови лишилися вигуки і наказові слова.
Од мене лишилась ознака одна, головна: жива.

17–18.03.2022

*** * ***

Світе, я розумію: ти хочеш миру.
Хочу і я, авжеж... Але звір не хоче!
Світе, ти прагнеш словом здолати звіра?
Слово його не спиня – ні людське, ні Отче.

Хочеш погрозою, докором, що зухвалий?
Світе, тобі не доходить проста наука:
дай йому нігтик – вирве із м'ясом палець,
дай йому палець – вирве по плечі руку.

Світе, ти ще розрізняєш ці дні і ночі? –
Аж не засипало згаром-золою очі!
Цілі доми і розвеснені краєвиди?

Світе, коли дістане аж під сорочку...
Ні, я не хочу лихого тобі, не хочу...
Тільки ж, якщо не спину, – він до тебе прийде.

9–20.03.2022

*** * ***

Нині плюс десять. Земля розкисає хутко.
Вітер зриває з ниви зимову хустку:
дай розчешу коротку стрижку озимини –
хай одростає нівроку – весна ж на світі! –
час зеленіти, щоб згодом заколоситись
і розродитися горами паляниць...

Ґрунт розтираю: чи досить м'який і теплий?
Зиркаю в небо: чи добрі хмарки у небі?
Хай би упали потопом із висоти!
...Нині плюс десять. Думаю – як про празник:
танки не пройдуть, танки в полях ув'януть, –
і усміхаюсь недобре... та Бог простить.

19–21.03.2022

* * *

...А потім я кам'яню. О ні, мені не дарма, –
просто уже ні нервів, ні страху, ні сліз нема.
Шепочу сухими устами – аж шурхотить пісок –
без інтонації, без емоції – як про минулий сон:
сьогодні ще тиша, вночі був наліт, десь далеко, та чутно й тут, –
гляну в новинах, за кого свічку... якщо до новин не вб'ють.
А вб'ють... ну то що ж, іще душку одну Господь в небесі однесе.
А камінь на те і камінь – він витримає усе:
угору злетить, у вирву впаде, уклякне, в землю вросте,
укриється мохом, а потім зсередини зацвіте –
цвітом нев'янучим,
сйивом негаснучим,
чорним твердим вогнем,
на якому Господній храм аж до С́уду встоїть.
Бóроже, для отакої мене
у тебе немає зброї.

22–23.03.2022

* * *

Все нижче хмари, ширше береги,
частіші вирви і твердіша тиша.
А квітку, що проткнулась крізь сніги,
мов непокриту голову, колише

весняний вітер... Згадую ім'я
тієї квітки – аж зуміла вижить!
Гойдає пам'ять безіменне «я».
Гуде літак, перевертає тишу –